

บทที่ 1

บทนำ

การปกครองท้องถิ่น เป็นรูปการปกครองที่เกิดจากการกระจายอำนาจการปกครองของรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติไปให้ท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีโอกาสเรียนรู้และดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในการปกครองท้องถิ่นด้วยตนเอง และเพื่อสนองความต้องการและการแก้ปัญหาด้วยตนเองของประชาชน ดังนั้น การกระจายอำนาจปกครองให้ประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการบริหารการปกครองกันเอง ภายใต้กรอบของการกระจายอำนาจนี้ หากพิจารณาโดยหลักการประชาธิปไตยแล้ว เป็นสิ่งที่ดี ส่งเสริมและสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยส่วนรวม และถือว่าเป็นการให้การศึกษาทางการเมืองการปกครองแก่ประชาชนโดยตรง ด้วยการเข้ามาปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งผลจากการเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรงนี้ นอกจากจะสอนให้ประชาชนทราบถึงวิธีการใช้อำนาจและหน้าที่ การเจรจาต่อรอง การประนีประนอม และค่านิยมที่สำคัญยิ่งของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย นั่นคือ การรับผิดชอบร่วมกัน ความร่วมมือร่วมใจกัน การสมานฉันท์ และการมีน้ำใจเป็นนักกีฬา¹ แล้ว ยังเป็นการสร้างและพัฒนาสถาบันทางการเมืองการปกครองของประเทศในระดับท้องถิ่นให้มีความมั่นคงและเป็นสถาบันทางการเมืองการปกครองที่แท้จริงอีกทางหนึ่งด้วย อย่างไรก็ตาม ข้อที่ต้องพึงตระหนักอย่างยิ่งประการหนึ่งในการปกครองระดับนี้คือ จะต้องเป็นการปกครองที่ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองด้วยตัวเองอย่างกว้างขวางและเต็มที่ หากการปกครองท้องถิ่นที่ได้รับการจัดตั้ง ประชาชนไม่สนใจไม่มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงแล้ว ระบบการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ ก็หาได้มีประโยชน์ในทางสิทธิทางการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริงหรือไม่ ประเทศที่ประสบความสำเร็จในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย เช่น อังกฤษ อเมริกา นั้น เขาให้ความสำคัญกับการปกครองระดับนี้มาก และเน้นถึงคุณค่าของการเข้ามีส่วนร่วมโดยประชาชนเป็นอย่างยิ่ง

¹ Dilys M. Hills, Democratic Theory and Local Government (London: George Allen & Unwin Ltd.), 1974, pp. 22-23.

1. สภาพปัญหา

สภาจังหวัดจัดตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2476 ตามความในพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ.2476 ฐานะของสภาจังหวัดขณะนั้นมีลักษณะเป็นองค์กรตัวแทนของประชาชนทำหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือ แนะนำแก่คณะกรรมการจังหวัด ยังมิได้มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่แยกต่างหากจากราชการบริหารส่วนภูมิภาค หรือเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นตามกฎหมาย ต่อมาในปี พ.ศ.2481 ได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ.2481 ขึ้น โดยมีความประสงค์ที่จะแยกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสภาจังหวัดไว้โดยเฉพาะ สำหรับสาระสำคัญของพระราชบัญญัติฯ นั้น ยังมิได้มีการเปลี่ยนแปลงฐานะและบทบาทของสภาจังหวัดไปจากเดิม กล่าวคือ สภาจังหวัดยังคงทำหน้าที่เป็นสภาที่ปรึกษาของคณะกรรมการจังหวัดเท่านั้น จนกระทั่งได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2495 ซึ่งกำหนดคำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบบริหารราชการในส่วนจังหวัดของกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ โดยตรงแทนคณะกรรมการจังหวัดเดิม โดยผลแห่งพระราชบัญญัติฯ นี้ ทำให้สภาจังหวัดมีฐานะ เป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด

แต่เนื่องจากบทบาทและการดำเนินงานของสภาจังหวัดในฐานะที่ปรึกษา ซึ่งคอยให้คำแนะนำและควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของจังหวัด ไม่สู้จะได้ผลสมความมุ่งหมายเท่าใดนัก จึงทำให้เกิดแนวความคิดที่จะปรับปรุงบทบาทของสภาจังหวัดให้มีประสิทธิภาพ โดยให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนในการปกครองตนเองยิ่งขึ้น ดังนั้นในปี พ.ศ.2498 จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ.2498 อันมีผลให้เกิด "องค์การบริหารส่วนจังหวัด" ขึ้นตามกฎหมาย มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกจากราชการบริหารส่วนภูมิภาค ต่อมาประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน 2515 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ได้กำหนดคำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีฐานะ เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปหนึ่ง

องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัดทั้งจังหวัด (ยกเว้น เขต เทศบาลและสุขาภิบาล) และมีครบทุกจังหวัด (ไม่นับกรุงเทพมหานคร) ทั้งยังเป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นที่มีบทบาทต่อความเป็นอยู่ของประชาชนทั่วประเทศ มากกว่ารูปการปกครองท้องถิ่นอื่นๆ (ประมาณร้อยละ 80 ของประชาชนทั่วประเทศ อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด)

โครงสร้างและองค์ประกอบที่สำคัญขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ฝ่ายนิติบัญญัติ คือ สภาจังหวัด และฝ่ายบริหาร คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด

สภาจังหวัด ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ควบคุมและนำการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตลอดจนควบคุมงบประมาณการใช้จ่ายของท้องถิ่น

กล่าวได้ว่า สมาชิกสภาจังหวัดก็คือ นักการเมืองท้องถิ่นซึ่งลงสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด เป็นการทดสอบความนิยมของประชาชนและเป็นการเข้าโรงเรียนสอนการเมืองขั้นต้น เพื่อจะก้าวไปสู่ความเป็นนักการเมืองระดับชาติ

การเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2533 มีผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งอย่างคึกคัก และมีผู้นิยมสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัดเป็นจำนวนมากกว่าแต่ก่อนๆ ซึ่งในการเลือกตั้งสมาชิกจังหวัดครั้งนี้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ใช้ยุทธวิธีทางการเมือง (political strategy) ทุกรูปแบบเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะในการเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ มีการใช้เงินซื้อเสียงกันอย่างเปิดเผย

"เรื่องการใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดนี้ หนังสือพิมพ์หลายฉบับที่ส่งเจ้าหน้าที่เดินทางไปสังเกตการณ์เลือกตั้งดูเหมือนจะรายงานตรงกันว่า การใช้เงินซื้อเสียงเลือกตั้งได้กระทำกันอย่างเปิดเผย ถึงขนาดซื้อกันหน้าหน่วยเลือกตั้งเลยทีเดียว โดยผู้สมัครรับเลือกตั้งและหัวหน้าคะแนนเงินกันมา เป็นพื่อนๆ บางแห่งนอกจากซื้อเสียงผู้มีสิทธิเลือกตั้งแล้ว ยังซื้อทั้งกรรมการหน่วยเลือกตั้งด้วย เพราะถ้าซื้อกรรมการทั้งหน่วยเลือกตั้งได้แล้วการจะให้ผู้สมัครคนใดมีคะแนนเท่าใด ก็สามารถทำได้ตามใจชอบ" ²

² บรรทัดทอง, "ถนนการเมือง", สยามรัฐ (22 ตุลาคม 2533), หน้า 2.

จากสภาพการณ์ดังกล่าว ซึ่งให้เห็นว่าในการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดดังกล่าว มีบุคคลให้ความสนใจที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการลงสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดเป็นจำนวนมาก ผู้สมัครแต่ละคนพยายามใช้ทรัพยากรของตนเท่าที่มีอยู่อย่างเต็มที่ เพื่อที่จะได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด ซึ่งในการใช้ทรัพยากรดังกล่าวมีสิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปคือ มีการใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดอย่างเปิดเผย พฤติกรรมการใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้ง เป็นพฤติกรรมทางการเมืองอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคมไทยในการเลือกตั้งทุกระดับ ซึ่งความจริงแล้วพฤติกรรมดังกล่าวมีสาเหตุในการเกิด ซึ่งนักรัฐศาสตร์ยอมรับกันว่า พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลจากพลังผลักดันภายในให้มนุษย์กระทำพฤติกรรม และเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย สิ่งนั้นคือแรงจูงใจ (motivation) ดังนั้นจึงเป็นที่น่าศึกษาว่า ทำไมบุคคลผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด จึงให้ความสนใจที่จะเข้ามามีบทบาททางการเมืองในระดับท้องถิ่นอย่างมาก อะไร เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลนิยมเข้ามาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด และบุคคลดังกล่าวมีเป้าหมายอย่างไรในการมาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะทราบถึงแรงจูงใจของบุคคลในการ เข้ามาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งผู้สมัครแต่ละคนจะมีแรงจูงใจในการเข้ามาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะว่าพฤติกรรมทางการเมืองหนึ่ง จะเกิดจากแรงจูงใจหลายชนิด อันมีสาเหตุมาจากการถูกกระตุ้นแรงเร้าจากภายในหรือภายนอก หรือทั้งสองอย่างรวมกัน และแรงจูงใจแต่ละชนิดจะมีระดับของความเข้มในการกระตุ้นแรงเร้าไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลจะมีเป้าหมายอย่างไรในการกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้ศึกษาวิจัยจะจำกัดขอบเขตการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจบางชนิดที่มีส่วนสำคัญในการผลักดันให้บุคคลมาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แรงจูงใจที่จะทำการศึกษาวิเคราะห์คือ

1. การแสวงหาชื่อเสียง เกียรติยศ เพื่อศึกษาว่า ผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาจังหวัดอยากดำรงตำแหน่ง เพราะต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง หรืออย่างอื่น
2. การรักษาผลประโยชน์ส่วนตัว เพื่อศึกษาว่าผู้สมัคร เป็นสมาชิกสภาจังหวัดต้องการเข้ามามีบทบาท เพราะผลประโยชน์ของตนเอง หรือของพวกพ้อง หรือเข้ามาเพื่อสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น

3. การมุ่งเป็นตัวแทนของประชาชน เพื่อศึกษาว่าผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาจังหวัด ต้องการเข้ามาบริหารงาน เพราะต้องการรักษาผลประโยชน์ส่วนรวม เพียงใด หรือไม่

นอกจากนี้ยังจะได้ศึกษาถึงสถานภาพทางสังคมและ เศรษฐกิจของผู้สมัคร เป็นสมาชิกสภาจังหวัด เพื่อประกอบในการศึกษาวิเคราะห์ด้วย

3. สมมติฐานในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้ศึกษาต้องการทดสอบแรงจูงใจซึ่งมีอิทธิพลผลักดันให้บุคคลมาสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แรงจูงใจดังกล่าวมีความสลับซับซ้อนและมีระดับของความ เข้มในการกระตุ้น เร่งเร้าให้เกิดพฤติกรรมในการสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดแตกต่างกัน โดยผู้ศึกษาวิจัยได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้

"แรงจูงใจที่ผลักดันให้ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด เพราะต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ และรักษาผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าที่จะมุ่ง เป็นตัวแทนของประชาชน"

4. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัย 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยทางเอกสาร (documentary research) ได้แก่ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าทฤษฎี แนวความคิด ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกสภาจังหวัด และแรงจูงใจในการเป็นสมาชิกสภาจังหวัด

2. การวิจัยแบบสำรวจ (survey research) เป็นการวิจัยเพื่อสำรวจและทราบถึงแรงจูงใจในการเป็นสมาชิกสภาจังหวัด โดยใช้แบบสอบถาม (questionnaires) แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับผู้ตอบ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ เช่น อายุ อาชีพ รายได้ การศึกษา ตอนที่ 2 เป็นคำถามปิด เกี่ยวกับแรงจูงใจในการสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด

นอกจากนั้น ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้วิธีการสัมภาษณ์สมาชิกสภาจังหวัด โดยออกแบบสอบถามเป็นคำถามเปิด (open-ended questions) เกี่ยวกับแรงจูงใจในการสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด

4.1 ประชากรวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยสมาชิกสภาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 30 คน

4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากสมมติฐานและการสำรวจผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 แรงจูงใจ
 - 1.2 สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ชื่อเสียง เกียรติยศ
 - 2.2 ผลประโยชน์ส่วนตัว
 - 2.3 ความเป็นตัวแทนของประชาชน

4.3 นิยามตัวแปร

แรงจูงใจ

1. นิยามทั่วไป หมายถึง พลังผลักดันให้คนไปสู่จุดหมาย คือ การได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัด

2. นิยามปฏิบัติการ หมายถึง

2.1 ความต้องการรักษาผลประโยชน์ส่วนตัว ได้แก่

- การเสียสละเพื่อสังคมต้องมีสิ่งเกื้อหนุน เช่น อำนาจ เงิน
- ความเหมาะสมของอัตราค่า เบี้ยประชุมของสมาชิกสภาจังหวัดที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน
- ตำแหน่งสมาชิกสภาจังหวัด เป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่ผู้สมัครและวงศ์ตระกูล
- ส่วนราชการต่างๆ มักจะให้ความสำคัญและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของสมาชิกสภาจังหวัด

- ความตั้งใจที่จะลงสมัครรับ เลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดสมัยหน้า
- 2.2 ความต้องการที่จะมุ่งเป็นตัวแทนของประชาชน ได้แก่
- สิ่งใด เป็นพลังผลักดันให้ผู้สมัครมาสมัครรับ เลือกตั้งระหว่างสิ่ง 3 อย่าง คือ ความมั่นคงในอาชีพทางการเมือง ความนิยมของประชาชน และผลประโยชน์ที่พึงจะได้รับ
 - คะแนนเสียง เป็นสิ่งเดียวที่ตัดสินใจถึงความนิยมของประชาชน
 - อุณหภูมิของสมาชิกสภาจังหวัด เช่น การเสียสละเพื่อชุมชน
- 2.3 ความต้องการแสวงหาชื่อเสียง เกียรติยศ เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการรักษาผลประโยชน์ส่วนตัว

สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

1. นิยามทั่วไป หมายถึง ฐานะของบุคคลทางเศรษฐกิจและสังคมในสังคมไทย
2. นิยามปฏิบัติการ หมายถึง อาชีพ รายได้ การศึกษา
 - 2.1 อาชีพ ได้แก่ พ่อค้า หรือนักธุรกิจ เกษตรกร ทนายความ อื่นๆ
 - 2.2 รายได้ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ รายได้ต่ำ คือ ไม่เกิน 5,000 บาท ต่อเดือน รายได้ปานกลาง คือ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน และรายได้สูง คือ เกิน 10,001 บาทต่อเดือนขึ้นไป
 - 2.3 การศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ การศึกษาต่ำ คือต่ำกว่าปริญญาตรี การศึกษานานกลาง คือระดับปริญญาตรี และการศึกษาสูง คือสูงกว่าปริญญาตรี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ผู้ศึกษาวิจัยใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม (questionnaires) เกี่ยวกับแรงจูงใจในการสมัครรับ เลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด และแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสอบถามดังกล่าวแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคม เศรษฐกิจของผู้ตอบ ตอนที่ 2 เป็นคำถามปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการสมัครรับ เลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด โดยผู้ศึกษาวิจัยจะดำเนินการออกไปทอดแบบสอบถามสมาชิกสภาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นรายบุคคลจำนวนทั้งหมด 30 คน โดยกำหนดช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูลดังกล่าว ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม 2534 ถึงเดือนกันยายน 2534

5. ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาวิจัยภายใต้กรอบของปัจจัยด้านแรงจูงใจ สถานภาพทางสังคมและ เศรษฐกิจของผู้สมัครรับ เลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดที่ได้รับการ เลือกตั้ง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. จะได้ทราบถึงแรงจูงใจของผู้สมัครรับ เลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัด
2. จะได้ทราบถึงสถานภาพทางสังคมและ เศรษฐกิจของสมาชิกสภาจังหวัดว่าอยู่ในระดับใด เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์ถึงจุดยืนและทัศนในการมองปัญหา ตลอดจนวิธีการในการแก้ปัญหาของสมาชิกสภาจังหวัด
3. จะได้นำผลที่ได้จากการศึกษามาวางแผน เพื่อสรรหาบุคคลที่จะมา เป็นสมาชิกสภาจังหวัดที่มีคุณภาพในระดับประชาชนไปโดย
4. เพื่อขยายขอบ ขอบเขตของการศึกษาทางรัฐศาสตร์ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับลึกถึงแรงจูงใจที่เป็นพลังผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง ในระดับนัการเมืองท้องถิ่น

7. การนำเสนอวิทยานิพนธ์

การนำเสนอวิทยานิพนธ์แบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้คือ ส่วนที่ 1 กล่าวถึงสภาพปัญหา วัตถุประสงค์ของการศึกษา สมมติฐานของการวิจัย ตัวแปรในการวิจัย นิยามตัวแปร ขอบเขตการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ส่วนที่ 2 กล่าวถึงแนวความคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ ตลอดจนผลงานการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ส่วนที่ 3 กล่าวถึงสภาจังหวัดและสภาพทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การปกครองของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วนที่ 4 เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงแรงจูงใจกับผู้สมัครสมาชิกสภาจังหวัดที่ได้รับการ เลือกตั้งว่า แรงจูงใจมีส่วนผลักดันให้ผู้สมัครมาสมัครรับ เลือกตั้ง เป็นสมาชิกจังหวัดอย่างไร ส่วนที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ